

[Holstein.]

ikke, hvem det er, men det kunde f. Eks. være en Svensker ved „Dagens Nyheter“, jeg ved det ikke, men jeg betvivler i hvert Fald, at det er en udsendt engelsk Korrespondent fra „Times“ — i et Telegram til „Times“ har meddelt, nemlig at der i Sverige er stærkt delte Meninger paa ledende Hold i Anledning af den Holdning, Udenrigsministeren har indtaget. Telegrammet meddeler, at „i indflydelsesrige Kredse i Sverige, der staaar Regeringen nær, gør man sig store Anstrengelser“ — og dette staaar med spærret Tryk i „Berlingske Tidende“ — „for at udslette det Indtryk, at Dr. Munch havde det samlede Skandinavien bag sig, da han optraadte i Genève.“ Og saa hedder det videre: „Man søger ligeledes“ — altsaa maa man forstaa, i indflydelsesrige Kredse, der staaar den svenske Regering nær — „at benægte Meddelelsen om, at Dr. Munch ved denne Lejlighed repræsenterede Skandinavien.“ Man understreger endvidere i disse Kredse, at „selv om man udmærket forstaaer — i Anførselstegn — Danmarks Holdning, er dette ikke det samme som fuld Enighed. Danmark er det eneste skandinaviske Land, der opnaaede noget ved Versailles-Traktaten“ — saaledes citerer „Berlingske Tidende“ denne Stockholm-Korrespondent til „Times“ — „og det eneste Land, der bliver direkte berørt ved et Traktatbrud. Alligevel undlod Danmark at fordømme den tyske Optræden.“

Jeg kalder en saadan Informations-tjeneste i et dansk konservativt Hovedstadsblad perfid Journalistik og perfid Informationstjeneste, og jeg kalder den det saa meget mere, som det jo nu — det var endnu ikke Kendsgerning paa det Tidspunkt — har vist sig, at i den svenske Rigsdag gav Udenrigsminister Sandler sin Tilslutning, loyalt, fuldt ud korrekt, og Tilslutning gaves ogsaa af den svenske Opposition gennem dens konservative Ordfører, Admiral Lindman. Med en saadan Hetz-Presse og Journalistik i Danmark er det meget, meget vanskeligt at fastholde den politiske Linie, som jeg mener berettiget, og som har faaet over for Omverdenen et saa klart og tydeligt Udtryk, som den fik ved den højtærede Udenrigsministers Optræden i Genève.

Men jeg vil i denne Forbindelse ogsaa rejse Spørgsmaalet om Danmarks militærpolitiske Stilling, og jeg vil gerne, for at man kan se, hvad Vej der er gennemløbet, siden Krigen sluttede for 15 Aar siden, have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at tage som Udgangspunkt Statsminister Neergaards Udtalelse i 1920 her i

Tinget om Danmarks udenrigspolitiske Stilling efter Krigen, sammenholdt med Stillingen, som den havde været før. Dr. Neergaard udtalte følgende den 10. November 1920:

„Det er en Kendsgerning, at Verden er blevet en anden, og at de gamle Begreber, hvorpaa vi grundlagde vore Forsvarssystemer og vor almindelige Politik, ikke længere er gældende. Ledelsen af Verdens Anliggender er jo gennem Verdenskrigen gaaet over til de vestlige Magter, Tyngdepunktet har forskudt sig fra Centrum i Europa til det vestlige Europa. Dette er en Kendsgerning, som gør sig gældende med uafviselig Magt, en Kendsgerning, som vi maa acceptere — og som vi gerne accepterer, idet det var de vestlige Magter, som skaffede os Oprejsning for Uretten i 1864. Det gamle Neutralitetsbegreb er heller ikke foreneligt med de nye Forhold, der er skabte ved Folkenes Forbund, undtagen ganske særlige Tilfælde.“

Det er denne Grundbetragtning, der havde sin Berettigelse efter Krigen, som jeg mener maa revideres under Hensyn til de nuværende udenrigspolitiske Forhold. Jeg mener, at Danmarks politiske Linie maa være, bør være og, som Forholdet nu former sig, kun kan være den, som var alle danske Regeringers, baade Venstres og de radikale Regeringers, efter Systemskiftet i 1901. Grundsynspunktet var det, som allerede for længst i forrige Aarhundrede havde faaet Udtryk af kendte Politikere dengang, bl. a. af Tscherning, at Danmark ligger i Tysklands magtpolitiske Interessessfære. Den Regering, som ved Krigens Udbrud, to Døgn, før England traadte ind i Krigen i August 1914, over for den tyske Gesandt i København erklærede, at „den danske Regering er sig sit Ansvar bevidst, Danmark vil under ingen Omstændigheder være at træffe iblandt Tysklands Modstandere“ — denne Regerings Holdning to Døgn, før man vidste, om England overhovedet kommer ind i Krigen, og om England paatænker at føre Krigen ind i Østersøen, tør jeg nok sige er ensbetydende med, at man har taget den fulde Konsekvens af det til Grund liggende Synspunkt i den afgørende Time. Det er, kan man sige uden Overdrivelse, velvillig opportunistisk Neutralitetspolitik.

Men i øvrigt er jo Neutralitetspolitikken, den gamle Neutralitetspolitik, som var de danske Regeringers før Krigen og under Krigen, blevet lige saa aktuel nu, som den var det dengang. Jeg vil her gerne sige, at jeg kunde tænke mig, at Stillingen fra et tysk Syns-